Doğan Kardeş

Sayı : 1
31 Ekim 1966
Pazartesi

Fiatı : 50 Kuruş

BÜYÜK BAYRAMIMIZ
Sayfa : 4

KÜÇÜK ANNE
Sayfa : 5

ARSADAKİ DEMİR KAPI
Sayfa : 8

UÇAN ADAM
Sayfa : 10-11

YIKIK EVİN ESRARI
Sayfa : 12

UĞURSUZ ELMAS
Sayfa : 14-15

İNSANLAR UZAYA EL ATTIKTAN SONRA, ORADAKİ DAHA BAŞKA DÜNYALARA GİTMİŞLER. BAŞKA YARATIKLARLA İŞBİRLİĞİ KURMUŞLARDI... ŞİMDİ HEP BİRLİKTE UZAYIN DAHA DERİNLİKLERİNİ KEŞFE ÇIKIYORLARDI...

ÇİZGİ DİYARI İÇİN ZAMANGEZGİNİ TARAFINDAN TARANMIŞTIR.

(Devamı son sayfada)

PARA BİRİKTİRME FONU

Üç ay süreyle her ay

Doğan Kardeş'in

10 Okuyucusuna

Yapı ve Kredi Bankası tarafından 500'er liralık para biriktirme fonu açılacaktır

Kurayla kazanacak okuyucularımız alacakları 500'er liralık aile cüzdaniyle Yapı ve Kredi Bankası'nın bütün ikramiyelerine de katılabileceklerdir.

Para biriktirmeye başlamak ve buna alışmak maksadiyle tertip edilen "Para Biriktirme Fonu,, kurasına katılabilmek için Doğan Kardeş'in son sayfasında yayınlanacak 1, 2, 3 ve 4 numaralı müsabaka kuponlarını bir zarf içerisinde şu adrese göndermeniz kâfidir :

"Doğan Kardeş Mecmuası
Para Biriktirme Fonu Müsabakası
Divanyolu - Binbirdirek Klod Farer Cad. No. 5
İstanbul,,

Bir taraftan para biriktirmeye başlarken bir taraftan da Doğan Kardeş'in son sayfasındaki kuponları toplamaya başlayınız.

Doğan Kardeş'in Annesinden Doğan Kardeş'in Okuyucularına

Yeniden Çıkmaya Başlarken

Sevgili Çocuklar,

10 aylık bir hasretten sonra sizlerle yine buluşuyoruz. Aylardan beri bu günü ne kadar büyük bir özlemle beklediğimizi bilemezsiniz. Şüphesiz hepimize çok uzun gelen bu ayrılık sizlere olan sevgimizin büyüklüğünden ileri geldi. (Aman çocukların Doğan Kardeş'i çok daha güzel olsun) diye hazırlıkları bir türlü beğenemiyorduk, derginizin daha mükemmel olmasını istiyorduk. Ne ise, Allaha şükürler olsun, işte yine birbirimize kavuştuk.

Göreceksiniz Doğan Kardeş ne eski haliyle, ne de diğer benzerleriyle ölçülemiyecek kadar başka, renkli, zengin yazı ve resimlerle dolu olarak sizi pek çok memnun edecektir. Onu eskisinden büyük bir sevinçle karşılıyacaksınız. Bilginizi ve görgünüzü arttırdıktan başka sizleri çok eğlendirecek. Hem de eskiden ayda bir çıkarken şimdi her hafta ve daha da büyük boyda çıkıyor. Ben bu mutlu günde size Doğan Kardeş'in masalını, Doğan Kardeş'in annesinin, benim masalımı anlatacağım.

Bir zamanlar benim de bir Doğan'ım vardı. Tıpkı sizin yaşınızda, hepiniz gibi canlı ve neşeli, pırıl pırıl ve çalışkan bir çocuktu. Herşeyi öğrenmek ister, soruları bitip tükenmezdi. Bütün arzumuz, ondaki bu sonsuz öğrenmek isteğini en iyi bir şekilde karşılamaktı. Bu uğurda en büyük fedakârlığa, onun hasretine katlanmaya, İsviçre'de okumasına razı oldum.

Türkçe gibi güzel almanca konuşuyordu; onu ilk defa tanıyanlar odasına girdikleri zaman oradaki Türk bayrağı ve Atatürk resmiyle ne alâkası olduğunu sorar ve onun bir Türk olduğuna inanmak istemezlermiş. Bu gibilere:

«Ben Türküm, büyüdüğüm zaman O büyük insanın istediği gibi iyi, çalışkan ve ileri bir insan olacağım. Milletime ve memleketime ancak böyle hizmet edebilirim» dermiş.

İlerisi için nasıl umutlu ve ne kadar mutlu idik!

Ne oldu ise bir bahar gününde oldu. O, yerinden kopan bir dağ parçasının altında kaldı.

Bir vardı, bir yok oldu.

Benim masalım burada bitemezdi. Mademki dün vardı, yarın da var olmalıydı! Kader onu yok etmişti, fakat o tarihte doğan Türk yavruları okumağa başlayınca «Doğan Kardeş» olarak yüzlerce binlerce Türk çocuğunun elinde, dilinde ve güzel gönüllerinde yaşamağa devam edecekti.

İşte benim Doğan'ım, sizlerin «Doğan Kardeş»inizin masalı böylece devama başladı.

Aradan 21 yıl geçti. «Doğan Kardeş» de büyümeli idi. Ama Doğan Kardeş çocuk yaşında aramızdan ayrılmıştı, o halde hem çocuk kalmalı, hem büyümeliydi. Çocuk kalması, sadece çocuklar için yayınlanmasıyle, büyümesi de hem boyutlarını büyütmek, hem de ayda bir yerine haftada bir, yani ayda dört defa çıkmak suretiyle oldu.

İşte bu yüzden «Doğan Kardeş» 21'inci yılında daha büyük, daha sık ve pek tabii sizlere daha zengin, çok çeşitli güzel yazılar ve resimler, renkler getirerek ona gösterdiğiniz büyük ilgiye lâyık olmaya çalışacaktır.

Çok sevgili yavrularım,

Anne ve babalarınız «Doğan Kardeş»i okudu, sizler de onu severek okuyorsunuz, sizlerin çocuklarınız da onu sevecektir.

Benim bu konudaki dileğim: Doğan Kardeş'in Türk milleti için yapmağı düşündüğü büyük görevleri sizlerin yapacağınıza inanmaktır.

İnanıyorum sizlere ve çok çalışacağınıza... Siz de inanın ve güvenin kendinize.

Hepinize güzel, başarılı ve sağlık dolu yarınlar dilerim.

Doğan Kardeş'in annesi

AYŞE KÂZIM TAŞKENT

Pazartesi günleri çıkar — **Haftalık Çocuk Dergisi** — Fiatı 50 Kuruş

Yıl: 21 Sayı: 563 — 1 Cilt: 1 31 Ekim 1966

Sahibi: KÂZIM TAŞKENT

Bu sayıda mes'ul yazı işleri müdürü: ORHAN TERCAN

Yazı işleri: Divanyolu, Klod Farar Cad. No. 5 — İstanbul

Posta Kutusu: 1146 - İSTANBUL — ABONE Telefon: 27 34 54-55-56

SİYAH BEYAZ İLÂN FİATLARI

Tam Sayfa	1500	TL.
İki Kolon	1100	TL.
Tek Kolon	600	TL.
1/2 Sayfa	900	TL.
1/4 Sayfa	500	TL.

Renk ilâveleri özel tarifeye tâbidir.

Muhasebe: Telefon: 22 00 24 — Abone şartları: Yıllık 25 TL. Altı aylık 12,5 TL.

Basıldığı yer: Doğan Kardeş Matbaacılık Sanayii A. Ş. Basımevi

BÜYÜK BAYRAMIMIZ

En büyük bayramımız hepimize kutlu olsun, kardeşler!...

Tam kırküç yıl oluyor... Ulusça giriştiğimiz ölüm-kalım savaşının zafer bayrakları altında doğan TÜRKİYE CUMHURİYETİ, kırküçüncü yaşını doldurdu. Kurtuluş Destanı'mızın bu son ve büyük sayfası, tarihlerde her zaman bir altın çağ olarak yer alacaktır.

Evet, kardeşler... 1918 yılının Sonbahar ayları... Bütün Dünya'nın Türkler'den umudu kestiği o kara günlerdi. Avrupa'lıların «Hasta Adam» adını taktıkları Osmanlı İmparatorluğu, dört yıl süren Birinci Dünya Savaşı'ndan yenik çıkmıştı. Barış koşulları çok ağırdı. Boğaz'ın masmavi sularına demirleyen kara renkli düşman zırhlıları, toplarını İstanbul'a çevirmişlerdi. Şehrin sokakları düşman askerlerinden geçilmiyordu. Türk ordusu dağıtılmış; silâhları, donanması, tersaneleri elinden alınmıştı. Koca koca ülkeler bizim değildi artık. Türkler'e yalnızca Anadolu kalıyordu. Türkler için tek amaç, bu son yurt parçasında, özgür ve bağımsız bir ulus olarak yaşamaktı.

DOĞAN BİR GÜNEŞ

İşte, Türklüğün kan ağladığı, korkunç bir uçuruma doğru sürüklenmekte olduğu böyle bir anda yurdumuzun kararmış ufuklarından pırıl pırıl bir güneş doğdu: Gazi Mustafa Kemal. Çanakkale Savaşları'nın ölümsüz kahramanı, mavi çelik parıltılı gözlerini düşmanlara dikerek haykırdı:

«Geldikleri gibi gideceklerdir!»

Gerçekten de öyle oldu, kardeşler... Geldikleri gibi gittiler. Yüce Atatürk'ün önderliğinde, **«Ya istiklâl, ya ölüm»** ilkesinden güç alarak girişilen Kurtuluş Savaşı, kadın-erkek, yedisinden yetmişine bütün

Cumhuriyet'imizin kurucusu büyük önder Mustafa Kemal (Atatürk) Cumhurbaşkanı seçildiği gün.

Türkler'in bir vücut olarak kahramanca çarpışması sonunda büyük ve kesin zafere ulaştı. Yurt kurtulmuş, ulus bağımsızlığına kavuşmuştu. Ne var ki iş bununla bitmiyordu.

Savaş sonrası Türkiye'sinin durumu yürekler acısıydı. Yüzyıllardır sürüp gelen savaşlar, devletin halka olan ilgisizliği ve gerici akımlar, onu, yeryüzünün en yoksul ve en karanlık ülkelerinden biri durumuna getirmişti. Türk ulusunu batılı anlamda bir uygarlık düzeyine çıkarmak için askerlik alanında kazanılan savaşlar kadar çetin bir işe girişmek gerekiyordu. Bu iş, yeni Türk devletinin temel düzenini kurma işiydi.

Tâ Kurtuluş Savaşı'nın başından beri Atatürk'ün kafasında olgunlaştırdığı bir düşünceye göre Türk ulusu, egemenliğini kendi elinde tutmalı ve onu, kendi arasından belli süreler için seçtiği milletvekilleri aracılığıyla kullanmalıydı.

ATATÜRK'ÜN KUTSAL ESERİ : CUMHURİYET

Atatürk'e zaferlerinden daha büyük bir ün kazandıran ve onu ölümsüzleştiren bu ikinci eser, yani **«Cumhuriyet»**, 29 Ekim 1923 günü akşamı saat sekiz buçukta, Türkiye Büyük Millet Meclisi önünden atılan 101 pare topla bütün Dünya'ya bildiriliyordu.

Cumhuriyet, Türk tarihinin akışında yer alan en büyük dönemeçtir. Ancak, Cumhuriyet ve onun getirdiği birbirinden başarılı devrimler yüzündendir ki devletimiz her bakımdan yabancı devletlerin içten saygısını kazanmış, ülkemiz çağdaş uygarlığa kapılarını ardına kadar açmış, ezilen ve sömürülen ulusumuz gerçek benliğini bulmuştur.

Atatürk, en kutsal eseri olan Cumhuriyet'i korumak görevini, çok sevdiği ve inandığı Türk Gençliği'ne bırakmıştı. Bizler de, Türk çocukları olarak özgürlüğün, bağımsızlığın, Cumhuriyet ve onun getirdiği devrimlerin bekçiliğini yılmadan yapacağız. Ne zaman, nerede ve ne durumda olursa olsun, Atatürk ilkelerine bağlı kalacağız. Yurdumuzu ve ulusumuzu çağdaş uygarlığa yükseltmek için var gücümüzle çalışacağız.

Sevgili kardeşler; bizler için ne mutlu bir raslantı ki Doğan Kardeş, en büyük bayram sevincini paylaştığımız bu günlerde yeniden yayınına başlıyor...

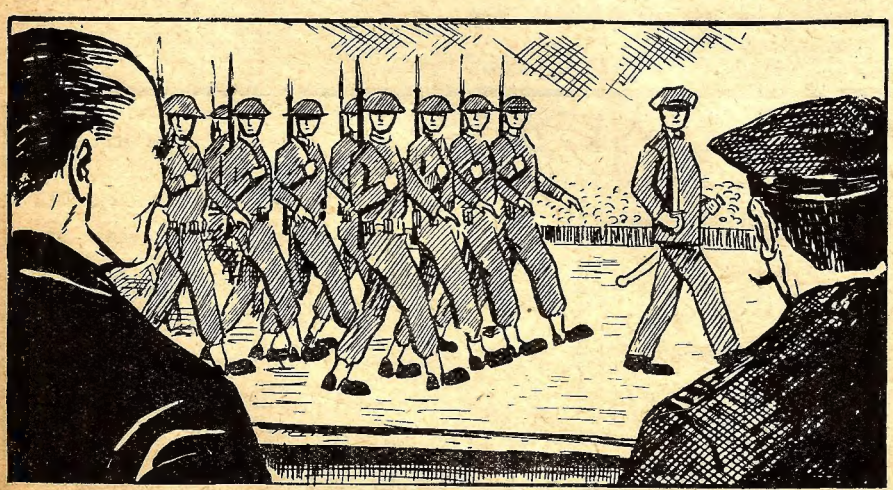

Kahraman Türk Ordusu bir Cumhuriyet Bayramı'nda Ata'nın önünden geçiyor.

KÜÇÜK ANNE

İlçemize yeni gelen doktorun muayenehanesindeydim. Bir aralık dışarıda birtakım gürültüler oldu. Hastabakıcının:

— «İçeride hasta var, giremezsiniz» dediğini duyduk.

İnce ve pek tatlı bir çocuk sesi:

— «Ama hemen girmezsem çocuğum ölür» diye diretiyordu.

Yazan: *John Quill*

Sonunda kapı açıldı ve içeriye yedi yaşlarında son derece güzel bir kız çocuğu girdi. Kucağında türlü bezlere sarılıp sarmalanmış bir bebek vardı.

Küçük kız gayet üzüntülü bir şekilde:

— «Doktor amca, çocuğum çok hasta, ne olur muayene ediverin» diye yalvardı.

Doktor, öbür doktorların çoğu gibi çocukları seven ve anlayan bir adamdı. Kıza belli etmeden bana hafifçe göz kırptı; sonra bebeği uzun uzadıya muayene etti. Sonunda doğrulurken küçük kıza döndü:

— «Çocuğunuzun bir şeyciği yok, hanımefendi!» dedi. Sesinin tonuna biraz daha ciddiyet vererek devam etti «Yalnız fazla şeker vermeyin. Uykusuna da dikkat etmelisiniz. Biraz daha fazla uyumalıdır.»

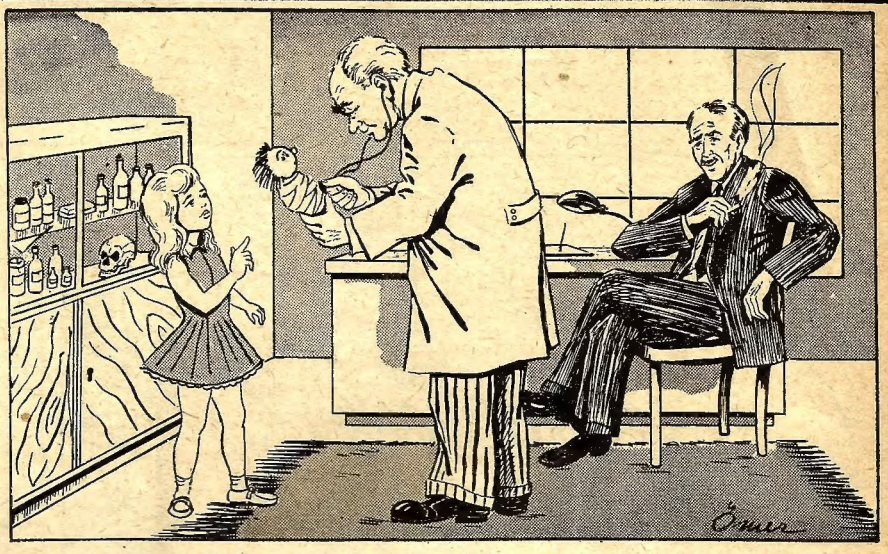

Doktor bebeği uzun uzadıya muayene etti.

Küçük anne doktora teşekkür ettikten sonra büyük bir ciddiyetle çantasını açtı ve üzerine eğri büğrü harflerle (5 dolar) yazılmış bir kâğıt parçasını doktora uzattı.

Doktor, gülmemek için kendisini güçlükle tuttuğu belli olan zoraki bir ciddiyetle bu sözde beş doları aldı ve:

— «Teşekkür ederim» dedi.

Küçük kız bir an bekledi. Doktorun başka hiçbir harekette bulunmadığını görünce:

— «Dışarıda vizite ücretinizin üç dolar olduğunu görmüştüm» dedi.

Doktorun bu şirin ve güzel kıza bayıldığı açıkça görülüyordu. Kızın bu ikazı üzerine hiç istifini bozmadı ve:

— «Ha affedersiniz» dedi ve cüzdanından iki tane hakiki birer dolarlık çıkararak kıza uzattı. «Paranızın üstünü vermeyi unutmuşum.»

Küçük anne dışarı çıkınca doktor başını iki yana sallayarak kıkır kıkır gülmeye başladı ve:

— «Aman yarabbim, ne şirin ne şeker şey!» diye söylendi.

Ben de aynı fikirdeydim. Ama az sonra köşe başındaki dondurmacıya girdiğim zaman fikrimi değiştirdim.

Bizim küçük anne, bir köşede kendi gibi birkaç yumurcakla dondurma yiyordu. Küçük kız, dondurmanın parasını doktorun demin vermiş olduğu bir dolarlıklardan biriyle öderken arkadaşlarına:

— «Yarın sıra okulun sokağındaki göz doktorunun» diye gülerek söylendi.

OTOMATİK MAKİNELER

Şimdiye kadar hiç kendinizi bir otomatik pul makinesi yerine koydunuz mu? Ne can sıkıcı şey olurdu, değil mi?... Günlerce, haftalarca, aylarca, tıpkı bir budala gibi suratını ekşiterek, ağzını açarak aynı yerde bekleyip durmak...

İnsanlar yanınıza yaklaşır, bozuk parayı gırtlağınıza tıkıverirler... Ardından, sizin derhal «Klonk! Klonk!» diye karşılık vererek pulu buyur etmenizi beklerler. İstediklerine kavuşunca size bir teşekkür bile etmedikleri gibi azıcık gecikecek olsanız; sağınıza, solunuza, midenize yumruğu yapıştırırlar.

Aklın alamıyacağı kadar kötü bir davranıştır bu. Çünkü pul makinelerinin şu son günlere kadar kimseye en ufak bir zararı dokunmamıştı. Evet, hiç değilse şu son günlere kadar... Zira sabırları tükenen pul makineleri, en sonunda baş kaldırdılar.

Duymuşsunuzdur belki, geçenlerde Kanada'da, bir pul makinesi, kendisini yumruklayan bir kadını elinden ısırıvermiş!...

İngiltere'de ise bir otomatik çay dağıtma makinesi, Kanada'lı meslekdaşından ayrı bir yol tutmuş. Kendisini kim hırpalıyacak olursa suratına kaynar suyu fışkırtıyor, adamı bir güzel haşlıyormuş!... Ya... E, kimsenin ayıplamaya hakkı yok tabiî...

PROFESÖR NİTRO-ZUM KAUÇUK YILDIZINDA

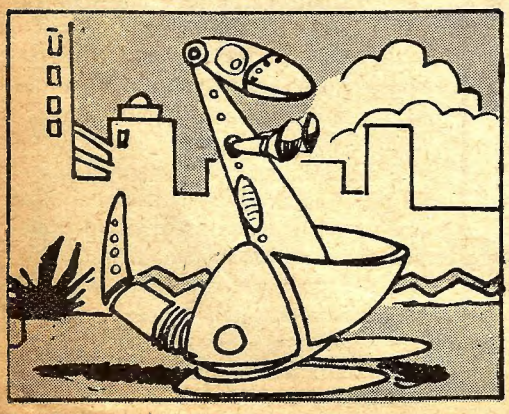

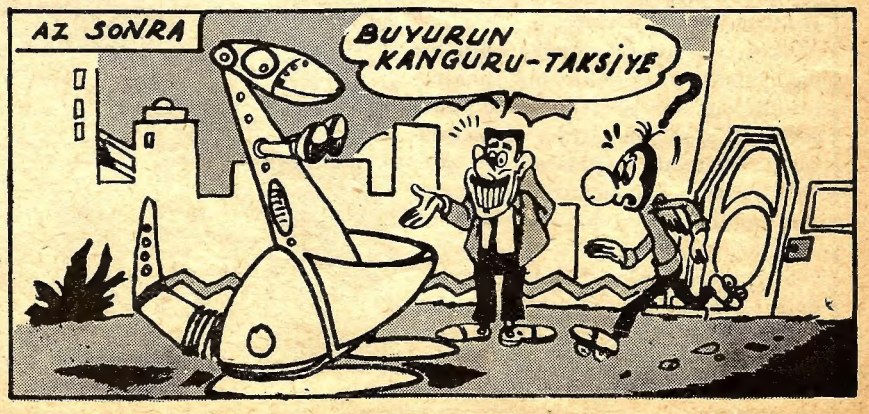

SIKI DURUN KALKIYORUZ
PEKİ
TRİKS BEN ATLAS ELÇİLİĞİNE GİDİYORUM. SONRA GÖRÜŞÜRÜZ
BİR ROBOT KANGURU
BU GURULTU DE NE ?
PAT
KÜT
ELÇİLİKTE
ACABA YARDIM EDECEK Mİ ?
KİM BİLİR
ATLAS CUMHURİY
ÖNCE MADALYAYI VERELİM
SONRA ÖBÜR MESELEYİ SÖYLERİZ
BAYLAR NİTRO-ZUM GELDİ
AZ SONRA
UZAY ARAŞTIRMALARINDAKİ ÜSTÜN BAŞARIDAN ÖTÜRÜ PROFESÖR NİTRO-ZUM'A...
BAŞARI MADALYASIYLA BİR ALTIN BOOMERANG ARMAĞAN EDİYORUZ.
BU NAZİK HAREKETİNİZE NASIL TEŞEKKÜR EDECEĞİMİ BİLEMİYORUM !!..
DEVAMI VAR

Arsadaki Demir Kapı

Yazan: K. TUĞCU

Dördü de oniki, onüç yaşları arasında temiz aile çocuklarıydı. İlkokulu beraber bitirmiş, ortaya geçmişlerdi. O yıl canla başla çalışıp yediye geçince de iyi bir tatili hak etmişlerdi.

Şu, bekçinin oğlu Doğan onları imtihanlar sırasında hayli terletmişti. Babasının pek umudu yoktu, hattâ onu bir kunduracının yanına çırak vermeye kalkışmıştı ama çocuklar bu güçlü kuvvetli, ensesi kalın, temiz yürekli ve saf arkadaşlarını bırakmamış:

— «Yediye geçmezse istediğini yap» demişlerdi.

Bekir Efendi anlayışlı bir adamdı. Oğlunun ona boğazından başka yükü yoktu. Bütün okul masraflarını öteki çocuklar üzerlerine alıyorlardı. Dolma kaleminden çantasına kadar herşeyi vardı.

Üstü başı da yolundaydı. Ona bir kat elbise, bir palto veya bir ayakkabı almak için babalar veya anneler bir bahane bulur, seslenip ona küçük bir iş gördürür, meselâ:

— «Odunlar içeriye atılacak, sen de yardım ediver Doğan» derlerdi. Çocuk o işi yapınca da:

— «Eh beyamcana söyliyeyim, bir kat elbiseyi hak ettin» derlerdi.

Dördü de yarısı arsanın toprakları altında kalmış olan paslı kapının yanına gitti. Üçü hemen çömelip kapının kilidini kurcalamaya başladı.

Biri elbisesini alırsa öbürü ayakkabısını, üçüncüsü de paltosunu alırdı.

Doğan imtihanlara doğru çok sıkıştırılmıştı. Kaya olsun, Sevim olsun, Oğuz olsun ona soluk aldırmamışlardı. Zavallı:

— «Kafam almıyor ne yapayım» diyordu.

Ama aldıran kim?

— «Kafan almıyorsa papağan gibi ezberle, senin cesaretin yok, işte hepsi bu. Pekâlâ başarırsın» diye onu zorla çalıştırırlardı.

İmtihanlarda kendi notlarından çok Doğan'ın notlarının tasasını çekmişler, öğretmenlere ayrı ayrı yalvarmışlardı.

Kurul kararıyle de olsa Doğan yediye geçmiş bulunuyordu. Demek biraz gayret edilirse oluyordu bu iş.

Şimdi artık gelsin tatil. Her gün mahalledeki yangın yerinde, ihtiyar incir ağacının altında toplanıyorlardı. Birisi bir kitap alır sıra ile okurlar, dinlerler ve kendi kafalarına göre düşünür, bazı olayların çekişmesini yaparlardı.

«Güliverin Gezileri», «İki Sene Mektep Tatili», «Donkişot», «Alis Harikalar Diyarında» hep böyle okunmuştu.

Saatlerce okunan romanın tadına doyamazlardı. Sonunda yorulur, ertesi gün devam edilmek üzere kitaba işaret koyarlardı.

Bu dört çocuk ne yapıyor, diye merak edenler çoktu. Ailece görüştükleri için birinden biri arasıra kontrola gelir ve o da tahta sıranın bir kenarına ilişip merakla okunanı dinlerdi.

Akşam üstleri evine koşan bir dilim kenar ekmeğin içine yerleştirilmiş peynir veya reçelden ibaret kahvaltısını alıp gelirdi. Tabiî Doğan'ın unutulduğu yoktu. Bazen üçü birden Doğan için bir şey getirir ve onu hatır için yemeğe mecbur ederlerdi.

Ama Doğan'ın pek de nazlandığı yoktu. Kalın, sağlam bir çocuktu. Bu hali çok işe yarıyordu doğrusu.

Arsanın oturdukları yerini ona temizletmişlerdi. Elinden iş de geldiği için yaban kerevizlerini, molozları temizlemiş, çocukların getirdikleri tahta ve kadronlarla karşılıklı iki sıra yapılırken çok yardımı dokunmuştu.

Ama tatilin ilk iki haftası böyle geçip eldeki romanlar bitince Ekrem Beyin oğlu olan Kaya sormuştu:

— «Çocuklar, şu demir kapının arkasında ne var?»

Doğan, Oğuz, Sevim ilk defa görüyormuş gibi başlarını o tarafa çevirmiş ve alıcı gözüyle bakmışlardı.

Bu, yarısı arsanın toprakları altında kalmış paslı bir demir kapı idi. Horasan kireçle örülmüş bir tonozun içine açılmıştı. Yanında daracık, uzunsu bir penceresi vardı. Bilek kalınlığında iki demirle daraltılmıştı. Bu pencere arkasından tenekelerle kapatılmıştı.

Doktorun kızı Sevim:

— «Ne olduğunu anlamak için bir kere bakmak lâzım» dedi. «İki seneden beri burada oturuyoruz. Ne giren var, ne çıkan.»

Dördü birden kalkarak demir kapının önüne gittiler. Bir taşla paslı kapıya vuruldu. İçerisi güm güm ötüyordu. Bekçinin oğlu pencerenin arkasındaki çürük tenekeleri itti. Tenekeler arkaya, boşluğa yuvarlandı. İçerisi hayli karanlıktı. Ama yavaş yavaş gözleri karanlığa alışınca içerisini incelemek mümkün oldu. Karşıda ince tuğlalardan örülmüş bir duvar vardı. Bazı yerinden kireç sıvası dökülmüştü. Dip taraf hiç görünmüyordu.

Hepsi de kendi hesabına birer kere pencereden baktı.

Kaya:

— «Buranın sahibi yok» dedi. «Olsaydı kapıyı açıp kapadığını görürdük. Şimdi aklıma bir şey geliyor. Biz bu kapıyı açsak, önünü temizlesek, yağmurlu günlerde içeride toplansak nasıl olur?»

Bu fikri hepsi hemen benimsemişti. Doğan:

— «Ben evden kürekle kazmayı getireyim,» dedi.

(Devamı var)

TOP VE CİRİT ATMADA BAŞARININ SIRRI

Bu sayfayı süsleyen resim ve yazılarda top ve cirit atmada başarı kazanmak için nasıl davranılacağını görecek ve okuyacaksınız.

Kolunuzu kaldırarak bir top veya taş atmak için yapacağınız hareketler, ağabeylerinizin bir atletizm dalı olan cirit atma sırasında yaptıkları hareketlerin aynıdır.

Resimde topun tam fırlatılacağı sırada yapılan en güzel tabiî hareket görülmektedir. Bir şey fırlatılacağı sırada yapılan hareketlerin ne gibi safhalardan geçtiği şekillerde gösterilmektedir. Ayakların duruşunu göstermek için bir başlangıç, bir de orta çizgisi çizilmiştir.

Çıkış hattında sol ayağınız önde olarak durun (a). Sağ ayakla ileri doğru ilk adımı atın (b). Bundan sonraki harekette (c) sağa doğru dönüp gösterildiği gibi sol ayağı orta çizgiye koyun. O zaman sağ ayak gösterildiği gibi öne doğru hareket eder (d), aynı anda topu atacak kol arkaya doğru gider.

Böylece (e) sol ayak atma pozisyonuna girdikten sonra yandan vücudun aldığı şekle dikkat ediniz. Vücut, atılacak yöne çevrili olup top fırlatılmak üzeredir.

En tabiî fırlatma pozisyonu ise (f) şeklinde görülmektedir.

Bu hareketleri önce çok ağır olarak tekrar edin, sonra gittikçe hızlandırın.

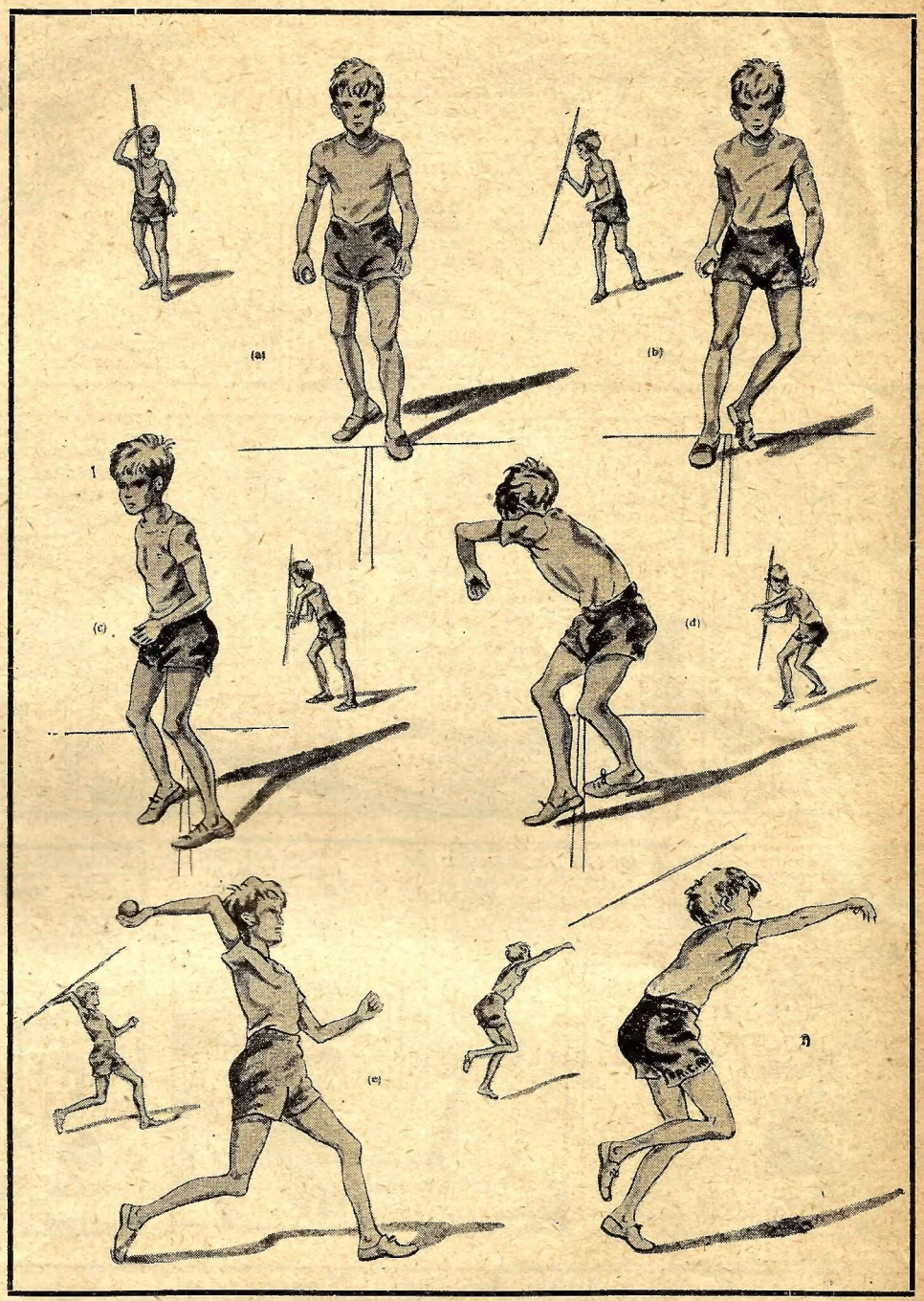

Aşağıdaki şekillerde görülen ayak izleri bir top, ya da cirit atmak için kısa bir pistte nasıl davranılacağını göstermektedir.

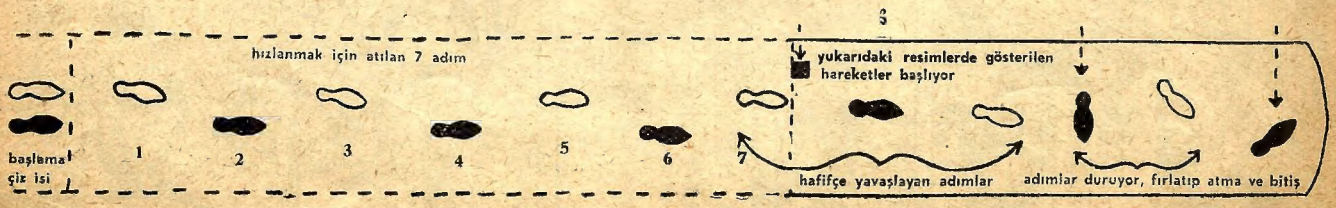

UÇAN ADAM UZAY S

İHİRBAZI KARŞISINDA

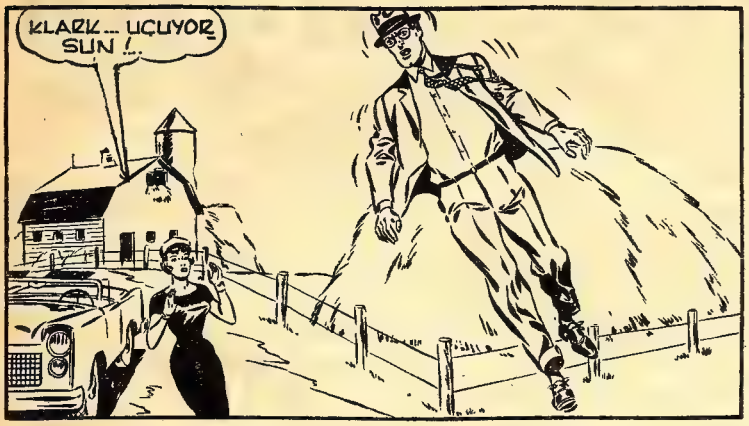

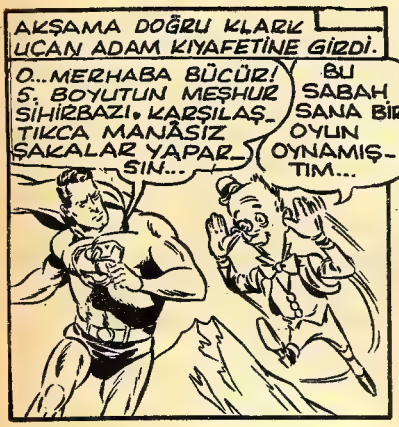

YIKIK EVİN ESRARI

Tom'un babası o akşam eve geldiğinde oğlunu bir kenara çekerek:

— «Sana sevinecek bir haberim var!» dedi ve gülümseyerek devam etti. «Bugün, akşamüstü, arkadaşın Mişel'in babası telefon etti. Oğlunu bir haftalığına bizim yanımıza gönderiyormuş. Ne zamandan beri hep 'Mişel gelse de, onunla tatilin tadını çıkarsak,' diyordun. Nihayet istediğin oldu. demektir. Tom. Arkadaşın Mişel yarın sabah ilk trenle gelecekmiş. Şimdiden odasını hazırlasan fena olmaz sanırım...»

Mişel, Tom'un en yakın arkadaşıydı. Yatılı okulda okudukları için yılın büyük bir kısmını beraber geçiriyorlardı. Ama yazları Mişel babasıyla birlikte uzaktaki bir kasabaya gittiği için tatil boyunca birbirlerini görmeleri pek kolay olmuyordu.

Mişel, gerçekten babasının söylediği gibi ertesi sabah gelen ilk trenden çıktı. Ama havanın yağmurlu olduğunu görünce yüzü asılıverdi. Hava öylesine kapalıydı ki bir haftadan önce kolay kolay açacağa benzemiyordu.

Mişel: «Çok garip bir yere benziyor» dedi. «İstersen gel içine de bir bakalım.»

Mişel, kendisini karşılamaya gelmiş olan Tom'la kucaklaşırken:

— «Günaydın Tom,» dedi. «Seni gördüğüme çok sevindim, ama şu havanın haline baksana... Neredeyse kış geri gelmiş gibi... Bu gidişle ne yelken kullanabileceğiz, ne de motor...»

Tercüme eden Eser Tütel

Tom, üzgün arkadaşını teselli etmeye çalışarak:

— «Haklısın Mişel» dedi. «Zaten babam da bu havada sandalımı limandan çıkarmama izin vermiyor. Kendisi de motoru söktü, tekneyi çift demirle bağlayıp limana çekti.»

İki arkadaş başlangıçta çok sıkıldılar. Bazan havanın biraz olsun açmasını fırsat bilerek kısa yürüyüşlere çıkıyorlar, ama her taraf çamur içinde olduğundan kısa zamanda geri dönmek zorunda kalıyorlardı.

Bu kısa gezilerinden birinde dört kilometre kadar uzakta, her tarafını yabani ot ve diken bürümüş bir bahçenin ortasında yarı yıkık, terkedilmiş bir ev buldukları zaman çok heyecanlandılar. Burası filimlerdeki gibi esrarengiz, ilk bakışta insana ürpertiler veren bir yerdi.

Burayı ilk gören Tom olmuştu. Eliyle arkadaşının kolunu tutarak:

— «Şuraya bak Mişel,» diyerek harabeyi işaret etti. «Ne kadar esrarengiz bir yer değil mi? Şimdiye kadar hiç buralardan geçmemiştim. Böyle bir harabe olduğunu da hiç bilmiyordum.»

— «Çok garip bir yere benziyor. İstersen gel içine bir bakalım.»

Beraberce yokuş aşağı inmeye başladılar. Az sonra yol kesiliyor, önlerine bir çit çıkıyordu. Çitin arkasında da yıkık bir duvar vardı. İki arkadaş önce çitin arasından geçtiler, sonra da yıkık duvarın taşlarına basarak bahçeye girdiler. Her yerde bakımsızlık ve ihmal göze çarpıyordu.

Tom:

— «Eskiden güzel bir evmiş, ama ne yazık ki harabeye dönmüş,» dedi. «Ne damı kalmış, ne penceresi. Duvarlar da neredeyse yıkılmak üzere... Acaba bu eve ne olmuş böyle dersin Mişel?»

— «Bilmem, herhalde İkinci Dünya Savaşı'ndaki bombardımanlardan sonra bu duruma gelmiştir.»

— «Bu kesimde bombardıman olduğunu pek sanmıyorum.»

— «Öyleyse şiddetli bir depremdir.»

— «Yok canım. Hiçbir eve bir şey olmadı da, bir tek bu ev mi yıkıldı?»

— «O da doğru ya... İstersen içeri girip bir bakalım. Belki evi harabeye çeviren şeyin ne olduğunu o zaman anlarız.»

İki arkadaş eve yaklaşarak kırık pencerelerin birinden içeri girdiler. İçerisi loştu ve küf kokuyordu. Bastıkları yerlerdeki tahtaların çoğu çürümüştü.

Tom:

— «Aman dikkat et Mişel,» diye arkadaşının dikkatini çekti. «Macera arayalım derken aşağıdaki mahzene yuvarlanmayalım.»

— «Korkma, bu tahtalar senin gibi on kişiyi daha kaldırır. Ama ben tavanların durumunu beğenmedim. İster misin, durup dururken başımıza çöksün!..»

İki arkadaş etrafa dikkat ede ede oda kapısından koridora çıktılar. Oradan da üst katlara çıkan merdivene doğru yürüdüler. Eve aylardır, hattâ belki de yıllardır kimsenin girmediği anlaşılıyordu.

Köşelerde el kadar kocaman örümcekler yuva yapmıştı. Üst kata çıktıklarında bir pencereden dışarıya şöyle bir göz attılar.

Güneş bulutların arasından sıyrılmış, etraftaki yeşil çimenleri pırıl pırıl parlatmıştı. Mişel bu manzaraya dayanamıyarak:

(Devamı var)

TRAFİK

BİR HİKÂYEMİZ VAR

Giyilemiyen Gelinlik

Yazan:
Mehmet Alp

Nihat, Mustafa Kemal Paşa kazasında doğdu, ilk ve ortaokulu bitirdikten sonra Bursa Sanat Okulu'na kaydolarak 1960 yılında, «Torna-Tesviye» bölümünden mezun oldu.

Askerlik görevini bitirir bitirmez Almanya'ya, Köln şehrine gitti. Gündüzleri Ford Fabrikası'nda çalışıyor, geceleri de Almanca kurslarına devam ediyordu. Girginliği ve yabancı dil öğrenmeye karşı duyduğu aşırı ilgi yüzünden bu yabancı çevreye kolayca uymuş, bir yıl içinde Almanca'yı sökebilmişti. Ama Nihat, ne yurdunu, ne de yurttaşlarını unutmuştu. Köln'deki «Türkiye'yi Tanıtma ve Türk İşçilerinin Haklarını Koruma Cemiyeti»ne üye olmuş, dil bilmeyen arkadaşlarının dertleriyle uğraşıyordu. Türkiye'yle de sık sık mektuplaşırdı.

Nihat vaktiyle Bursa'da, Sanat Okulu'nda okurken kaldığı evin karşısında oturan Mine adında bir kızla tanışmıştı. Daha o zaman başlayan bir içten arkadaşlık, Köln-Bursa arasında gidip gelen mektuplarla devam etmişti. Bir mektubunda Mine'ye, kendisiyle evlenmek istediğini, eğer kabul ederse Mustafa Kemal Paşa'daki annesiyle ablasını evlerine göndereceğini yazmıştı. Mine de bu teklife olumlu cevap vermişti.

Böylece Nihat'ın izinli gelişinde nişanlandılar. Aldıkları karara göre ikinci izninde de evlenecekler ve birlikte Almanya'ya döneceklerdi.

Nişan dönüşü Ford Fabrikası'ndaki işine dört elle sarılan Nihat, daha çok para biriktirebilmek için fazla mesai yapıyor, Mine ise harıl harıl çeyizini hazırlıyordu.

Türkiye'ye dönmesine az bir zaman kala delikanlı, nişanlısının vücut ölçülerini istedi. Çünkü gelinliğini Almanya'dan getirecekti.

Ölçü gelir gelmez biriktirdiği parayla «Opel» marka bir otomobil satın aldı. Mine'nin gelinliğini, akraba ve dostlarına aldığı hediyeleri arabasına yerleştirerek Türkiye'ye doğru yola çıktı. En büyük dileği, bir an önce sevgili Mine'sine kavuşmaktı. Oysa kader ona ne korkunç ve acıklı bir oyun hazırlıyordu...

Nişanlısını heyecan içinde bekleyen Mine de, onu karşılamak üzere İstanbul'da Şehremini'nde oturan akrabalarının yanına gelmişti.

Almanya'dan hareketinden bir buçuk gün sonra Nihat, gece yarısı Kapıkule'den Edirne'ye giriyordu. Gümrük yoklamasını yaptırır yaptırmaz vakit kaybetmeden yola çıktı. Yorgundu. Çorlu'ya gelince uykusunu dağıtmak için bir sabahçı kahvesinde çay içti. İstanbul gözünde tütüyordu, «Yolcu yolunda gerek!» diyerek tekrar yola koyuldu.

Çorlu'yu henüz geçmişti ki yol boyunda iki köylü el sallayıp onu durdurdular. Adamcağızların İstanbul'a gidecek paraları yoktu. Nihat, kendilerini seve seve buyur etti.

Az bir yol kalmıştı İstanbul'a. Silivri... Büyükçekmece... Küçükçekmece...

Araba, Londra asfaltında uçar gibi gidiyordu. Bakırköy kavşağı ileride görünmüştü. İşte ne olduysa orada oldu. Kavşağa son hızla giren Opel, Bakırköy'den Bahçelievler yönüne geçen kamyona bütün hızıyla bindirdi...

Çarpışmadan sonra görülen acıklı tablo şuydu: Caddenin bir yanında Nihat'la iki köylünün gazeteyle örtülmüş ve tanınmaz hale gelmiş cesetleri... Öbür yanında, paramparça olmuş eşya ve hiç giyilmemiş bir gelinlik... İşte aşırı süratin sonucu.

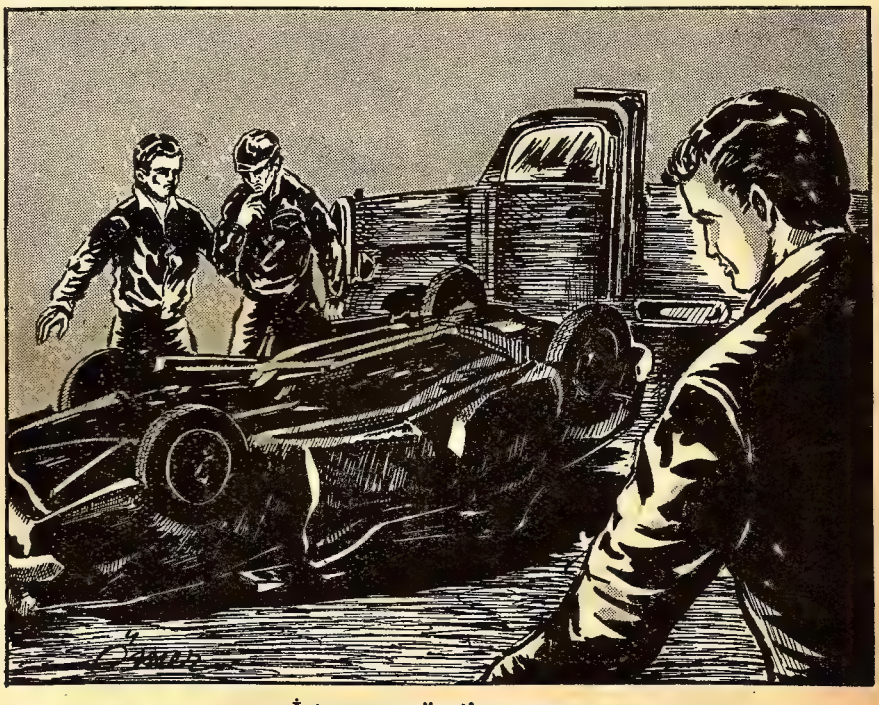

İşte aşırı süratin sonucu...

UĞURSUZ ELMAS

SABIKALI HEPÇALAR ÜNLÜ UĞURSUZ ELMASI MÜZEDEN ÇALMIŞTI...

ÖÖÖFF ÖF! NEZLE OLMUŞUM!

HAPŞU!

ŞU UĞURSUZ ELMASI ÇALDIĞIM GÜNDENBERİ HER İŞİM TERS GİTTİ. HASTALIKLAR BİRBİRİNİ KOVALADI: KIZAMIK, KABAKULAK, BADEMCİK...

DERKEN BİR KALP KRİZİ GEÇİRDİM, ELİMİ KESTİM. AT YARIŞLARINDA PARA KAYBETTİM.

HERKES BU UĞURSUZ ELMAS'IN BANA UĞURSUZLUK GETİRECEĞİNİ SÖYLEMİŞTİ....

İMDA!.

UĞURSUZ ELMAS UZAKLARA YUVARLANIR...

İŞTE SONUNDA YAKAYI ELE VERDİN!..

ELMAS?! ELMAS NEREDE?..

UĞURSUZ ELMASI KAYBETTİM BULMAMA YARDIM ET!.

HIRSIZLA POLİS ELMASI ARAMAYA BAŞLARLAR...
ELİMDEN DÜŞTÜ! UZAĞA GİTMİŞ OLAMAZ!
BULABİLSEK
...AMA BULAMAZLAR...
HİÇ BİR YERDE YOK.
ÇOK FENA.
AH NE TALİHSİZİZ BİZ!..
ÇALINAN ELMAS OLMADAN HIRSIZI YAKALIYORUM... NE TALİHSİZLİK...
HEM DE DANİSKASI
HAPSE GİRECEĞİM AMA SEVİNÇLİYİM... UĞURSUZ ELMAS KAYBOLDUĞUNA GÖRE UĞURSUZLUKLARDAN KURTULURUM BELKİ.
AZ SONRA ORADAN GEÇEN KURT KARDEŞ ELMASI BULUR.
BU KIYMETLİ BİR ŞEYE BENZİYOR. ARKADAŞLARA GÖSTEREYİM.
TONK
PENCERE KENARINA DA ÇİÇEK SAKSISI KONUR MU YANİ?..
İMDAAAT!. KAÇILIN!.. FRENLER TUTMUYOR...
ALLAHIM!...
ZOM
DEVAMI VAR

Minyatür Bir Ülke:

SAN MARİNO

İtalya toprakları üzerinde çok ilgi çekici iki bağımsız devlet bulunmaktadır. Eğer, Vatikan sitesini yeryüzünün en küçük krallığı sayarsak, San Marino'ya da, cumhuriyetle yönetilen devletlerin en küçüğü diyebiliriz. Tam 1600 yıllık bir geçmişi olan bu cumhuriyetcik, bütün tarihi boyunca bağımsızlığını ve özgürlüğünü koruyabilmiştir!

Bu durum, ilk bakışta insana imkânsız gibi görünebilir. Zira yeryüzünün en güçlü imparatorlukları bile bu kadar sürekli bir zafer kazanmamışlardır.

San Marino kelimesi hem bir devletin, hem de onun başkentinin adıdır. Başkent, ülkenin kuzeydoğusundaki Titano Tepesi (Monte Titano) üzerine kurulmuştur. Rimini'den Adriyatik'e çıkan turistik yol buradan geçer. Ülkenin küçüklüğü hakkında kesin bir fikir verebilmek için yüzölçümünnü 60.57 km², nüfusunun da 14.000 olduğunu söylemek yeter sanıyoruz.

ÇARPICI BİR MANZARA

Kayalardan dimdik bir duvar gibi göğe doğru şahlanan Titano Tepesi'nin ürpertici bir güzelliği vardır. Üzerine tırmanan tırtıl tırtıl mazgallı surlar ve kuleler ona, içinde devlerin yaşadığı bir şato görünüşü verirler.

Sağına soluna, tipik dükkânların, tarihî evlerin sıralandığı sokaklardan çıkarak tepenin doruğuna vardınız mı, yol birden kesiliverir. Başınız döner, gözleriniz kararır.

Yeşillikler içindeki Po ovasına ve Adriyatik Denizi'ne 700 metre yükseklikten bakan bir balkondasınız! Tâ aşağılarda, tarlalar, yollar, bölgenin biricik akarsuyu olan Ausa çayı, köyler, tek tük evler, bir makete aktarılmış kadar minik görünür.

Uzaklarda, kuzeye doğru açılan Po ovası, Alp Dağları'nın duvarıyla sınırlanmıştır. Doğuya bakınca pırıl pırıl mavisiyle Adriyatik uzanır. Aynı yönde, güzelim Venedik şehrinin ince silûeti kıyıyı süsler. Çok duru bir havada Dalmaçya kıyılarını bile seçebilirsiniz.

DURGUN AKAN BİR TARİH

M. S. 300 yılına doğru Roma İmparatoru Diocletianus, hıristiyanlara karşı amansız bir savaşa girişmişti. Onları sürdürüyor, zindanlara attırıyor, korkunç işkencelerle öldürtüyordu.

İşte o sıralarda Marino adlı bir din büyüğü de, bu zulümden kurtulmak için Dalmaçya'yı terketmiş, Adriyatik'i geçerek Rimini'ye gelmişti. San Marino'nun asıl mesleği taş yontuculuğuydu. Bu yüzden cins cins taşlar, kayalarla dolu Titano Tepesi'ni pek sevmişti.

Ortaçağ elbiseli bir savaşçı. Arkada Meclis Binası

Tepenin o sıradaki sahibi, Roma'dan gelme soylu bir kadındı. San Marino bir mucize göstererek, kadının hasta olan çocuklarını iyileştirdi. Buna karşılık kadın, hıristiyanlığı kabul etti ve Titano Tepesi'ni de San Marino'ya bağışladı. Böylece bugünkü bağımsız San Marino Cumhuriyeti'nin temeli atılmış oldu.

Zamanla San Marino gelişti. Göç edenler, çoğalınca 885'te hür bir devlet düzeni kurdular. Daha sonra bazı küçük kasabalar da San Marino'ya katıldı.

Rönesans çağında San Marino, Valentino'nun katı yürekli dükü Cesare Borgia'nın saldırısını cesaretle savuşturdu.

Bu gözüpek devlet, XIX. yüzyılda da Avusturya'ya meydan okudu. Avusturya jandarmalarının elinden kaçarak kendisine sığınanları geri vermedi. İkinci Dünya Savaşı'nda ise San Marino, İtalyan ordusuna gönüllüler gönderdi.

ORTAÇAĞ DÜZENİ

Adı «cumhuriyet» olmakla birlikte, San Marino Devleti'ni yöneten kurallar, Ortaçağ'ınkilerden pek farklı değildir.

Her dört yılda bir, «Büyük Konsey» denilen 60 üyeli meclisin seçimi yapılır (kadınlar oy kullanamazlar). Bu üyeler arasından, «On İkiler Konseyi» adlı diğer bir meclis ile iki «bakan» seçilir. Devleti altı ay süreyle onlar yönetirler.

Bu sevimli cumhuriyetin insanları İtalyanca konuşur. Tarım, turizm ve el sanatları, başlıca gelir kaynaklarıdır.

← San Marino'dan bir görünüş.

ŞAMPİYON

— «Askerliğimi hava birliğinde yapmıştım.

Hiç unutmam savaş sırasında bir gün keşif uçuşuna çıkmıştım. Havadayken iki düşman uçağı benimkine saldırdı. Biri üstten, öbürü alttan bana yaklaşıyorlar ve makinelitüfekleriyle uçağıma ölüm yağdırıyorlardı.

Bütün soğukkanlılığımı toplayıp elimdeki son çareden yararlanmaya karar verdim. Uçağıma son hızı verdim.

Son saniyede ikisinin arasından sıyrılabildim. Hemen arkasından da düşman uçaklarının az önce geçmiş olduğum yerde birbirlerine çarparak infilâk edip paramparça olduklarını gördüm...»

Kahvedekiler ağızları açık onu dinliyorlardı. Bruno'nun sayısız at yarışlarında birinci geldiğini, katıldığı sürat şampiyonalarında altın madalyalar kazandığını, hattâ rekorlar kırdığını bilirlerdi de, bugüne kadar çok iyi bir pilot olduğunu hiç duymamışlardı.

Bruno'nun bir defa bile olsun ayağına çivili ayakkabıları geçirdiğini veya çiftesini alıp ava çıktığını gören yoktu. Ama Bruno'nun en yırtıcı hayvanları bile avladığını bilirlerdi. Onun bu maceralarını dinlemek Dünya'nın en zevkli şeylerinden biriydi.

Aubagne kasabasına bir yabancı gelip de gezilecek yerleri gezmek, tanışılacak tipik kimseleri görüp tanımak istedi mi, kendisine hemen Bruno'dan bahseder ve kahveye, ona getirirlerdi.

Onun için bir gün, kahvedeki sohbetin en tatlı anında kasabaya yeni gelmiş olan Ferrand adlı bir genç gayet menfi bir şekilde lâfa karışınca bu hareket herkes tarafından müthiş surette garipsendi.

Kahvedekiler iki yüzücünün Manş Kanalı'nı geçmeye teşebbüs ettiklerini, ama yarı yolda nefesleri kesildiği için yarışmayı yarıda bıraktıklarını anlatıyorlardı. Bu sözleri dinleyen Bruno, söze katılarak:

— «Ne tabansız mahlûklarmış» demişti. Sonra şöyle bir göğsünü şişirerek devam etmişti. «Ben olsaydım üstelik rekor da kırarak karşı kıyıya ulaşırdım.»

İşte yabancı delikanlının patavatsızlığı bu sırada olmuş:

— «Söylemesi kolay» diyerek Bruno'nun lâfını ağzına tıkamıştı.

Hemen bütün başlar ondan tarafa çevrilirken Bruno, lâfın altında kalmak istememiş ve hemen atılmıştı:

— «Ne demek? Yani benim Manş'ı geçemiyeceğimi mi sanıyorsun?»

— Evet, sanıyorum değil, eminim. Çünkü ben çok iyi bir yüzücü olduğum ve sayısız yarışmaları birinci olarak bitirdiğim halde Manş'ı geçmeyi bir türlü başaramadım.»

— «Sen geçemezsin, ama ben geçerim. Üstelik ben senden de iyi yüzerim.»

— «Söylemesi kolay. Kendine o

Ferrand iyice bozulmuştu

kadar güveniyorsan gel seninle bir yarışalım.»

Yabancı gencin bu sözleri Bruno'yla birlikte kahvedekilerin hepsini hayrette bırakmıştı. Her zaman Bruno anlatır, herkes dinler, ama hiç kimse: «Kalk, şu dediklerinden birini yap da görelim» demezdi...

Ama Ferrand o derece inatçıydı ki Bruno bütün maharetini ve çenebazlığını kullanmasına rağmen onunla yarışmayı kabulden başka çare bulamadı.

Yabancı genç, Bruno'nun kendisiyle yarışmayı kabul etmesi üzerine sordu:

— «Bu pazar yarışıyor muyuz?»

— «Hayır!»

— «Neden?»

— «Çünkü ben fırtınalı havalarda yarışmak isterim. Dümdüz bir denizde çocuklar bile yüzer. Asıl marifet fırtınalı havada yüzmektir. Sen hakikaten iyi bir yüzücüysen benimle fırtınalı bir havada yarışmayı kabul edersin.»

Ferrand, Bruno'nun bu türlü hareket etmesine bir mâna verememişti. Hayretle Bruno'ya baktı, acaba bu adam palavracı değil de hakiki bir yüzücü müydü? Bruno'nun isteğini kabul etti.

Bir gece, günlerden beri beklenen fırtına koptu. Böylece ertesi sabah Bruno ile Ferrand, yanlarında şahitleri olduğu halde sahile geldiler.

Bruno'nun yardımcılarından birinin elinde büyük bir kauçuk torba vardı. Denize girmeden önce Bruno torbayı herkesin gözü önünde açtı. İçindeki elbiseleri ve fesi bir kere kontroldan geçirdi.

Ferrand elbiseyle fese hayretle baktıktan sonra sormaktan kendini alamadı:

— «Bunları ne yapacaksın?»

— «Seninle karşıdaki fenere kadar yüzmeyecek miyiz? Ben hazır denize girmişken yoluma devam edip Cezayir'e kadar yüzeceğim. Orada elbiselerle fese ihtiyacım olacaktır.»

Ferrand'ı bir düşüncedir almıştı. Bu adam galiba onun sandığından da yamandı. Onunla boy ölçüşmeye kalkmakla kendini elâleme maskara olmaya namzet yapmıştı.

Bu sırada biri koşa koşa geldi. Onların daha yarışa başlamadıklarını görünce rahat bir nefes aldı. Amacı Cezayir'de oturan kardeşine vermesi için Bruno'ya bir mektup teslim etmekti.

Bu olay Ferrand'ın sinirlerini büsbütün bozdu. Kendinde yarışacak kuvvet kalmamıştı. Utana utana Bruno'nun yanına yaklaştı:

— «Galiba ben biraz hata ettim» dedi. «Görüyorum ki sizinle yarışmak pek bana göre bir iş değil. İsterseniz bu yarışmadan vazgeçelim.»

Böylece Bruno'nun bir palavracı mı, yoksa hakiki bir sporcu mu olduğu anlaşılamadı. Ve Aubagne'ın ünlü Bruno'su daha uzun yıllar şampiyonluk ününü korudu.

OKUYUCU KÖŞESİ

«Radyo Çocuk Saati» nin eski hazırlayıcılarından Üsküdar Kız Lisesi Türkçe Öğretmeni Beria Ener, «Türk Anası» isimli şiirini dergimize yollamış. Bu güzel şiir şöyledir:

★

TÜRK ANASI

Sen ey Türk anası
Ey kara günün bahtı karası
Omuzunda mermi
Sana kurşun değer mi?

Karlı dağları aştın
Ölümle karşılaştın
Aman demedin bir gün,
Oğlunun şehitliği sana düğün,
Torununu sarmadın yorgana,
Mermiyi bağladın arkana.

Aştığın geçitler dardı,
Kurtlar, kuşlar sana yardı.
Ünün dünyayı sardı.

Karlı dağ başının eser yeliydin,
Dövüşen erlerin sağ eliydin,
Sen savaştan bağrı yanan biriydin,
Başı dumanlı dağlar yol verdi sana
İki elin böğründe kalmasın diye,
Vatan düşmanın olmasın diye.

Yüce dağ başına çıktın oturdun,
Sen, dövüşen erlere
Mermi, iman götürdün.
Kâh oğlunu yitirdin
Kâh babanı, kâh kocanı

Sensin dünyanın beyi, paşası,
Seni bilir dünyanın dört köşesi.
Yağmur olup çilersin,
Tufan olup taşarsın,
Vatan yaşarsa eğer
Mutlak sen de yaşarsın.

Yurdun her yanında
Toprağında, taşında,
Buğdayında, aşında
Hep sen varsın.

YENİ YAYINLANAN KİTAPLAR

Parmak Çocuk : Bir Doğan Kardeş yayınıdır. Baştanbaşa renkli resimlerle süslüdür. Güzel bir cilt içinde Dünya klâsikleri masalları arasında yer alan C. Perrault'un lüks ve hediyelik bir cilt olan bu kitabını bilhassa ilkokul öğrencilerine tavsiye ederiz. *Fiatı 15 liradır.*

★

Dünyanın Çehresini Değiştiren 12 Adam: Bir Doğan Kardeş yayınıdır. Bugünkü yaşayışımızda elde ettiğimiz kolaylıkların pek çoğunu bu kitapta heyecanlı hayat hikâyeleri yazılı oniki adama borçluyuz. Bu kitap hayatta başarılı olmanın yolunu arayan her genç öncülük edecek bir değerdedir. 251 sayfa olan bu kitabın *Fiatı 12,5 liradır.*

MEKTUPLAŞMAK İSTEYENLER

Paolo Arrigoni: Via 4 Novembre 25, Oggiate (Como) - İTALİA *(Kartpostal ve pul koleksiyonu yapan gençlerle mektuplaşmak istiyor. İtalyanca veya Fransızca yazılacak.)*

Rosetta Garufi : Via Cervignano 15, Catania - İTALİA *(Kartpostal ve pul koleksiyonu yapan bütün dünya gençleriyle mektuplaşmak istiyor. İtalyanca yazılacak.)*

Ali Kılıç: Üçler Mahallesi 117/4 Amasya *(Kız arkadaşlariyle mektuplaşmak istemektedir.)*

Kiise Niiya ile Kanae Niiya: Kazahaya cho 2, Jmabari, Ehimeken-Japonya *(Bu iki kardeş ingilizce ve esperanto diliyle Dünya'nın her tarafındaki öğrencilerle mektuplaşmak istemektedirler. Kiise erkek, Kanae kızdır.)*

A. Donadini: Büsserach (Sol)-Suisse *(Pul koleksiyonu yapanlarla mektuplaşmak istemektedir.)*

7 YANLIŞ

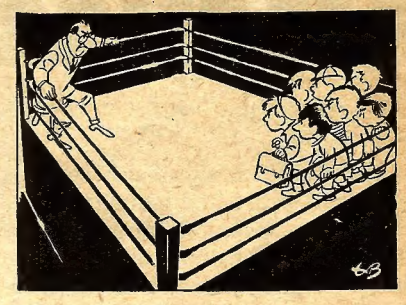

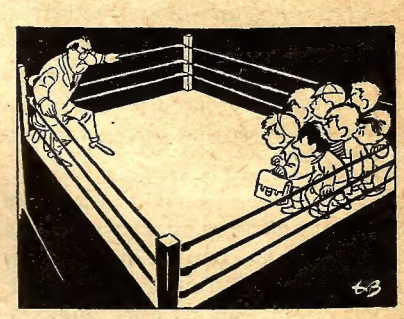

Ressam, öğretmen ile öğrenci nin sınıftaki durumunu ringte karşılaşmaya hazırlanan iki boksöre benzetmiş. Biz bu resimdeki espriyi bir kenara bırakılım ve resmin alttaki kopyası yapılırken ortaya çıkan yedi değişikliği bulmaya çalışalım.

Değişiklikler: 1 — Öğretmenin oturduğu iskemlenin ayaklarından biri değişiktir. 2 — Öğretmenin sırtı daha yuvarlaktır. 3 — Öğretmenin tepesi daha kalındır. 4 — Öğretmenin sol eli ringi başka türlü tutmaktadır. 5 — Öğrenci grubunun sol tarafından ikinci çocuğun başındaki saçlar alın bölümünde daha kısadır. 6 — Öğrencinin çantasında kilit eksiktir. 7 — Siyah saçlı öğrencinin ayağı yer değiştirmiştir.

BİRAZ DA GÜLELİM

Babası aritmetik bilgisini ölçmek için sordu :

— «Fuad, söyle bakalım şimdi karşında bir tam elmayla iki yarım elma olsa, sen hangisini alırdın?»

— «İki yarım elmayı» diye Fuad hemen cevabını yapıştırdı.

— «Neden? İki yarım elma daha çoktur diye mi?»

— «Hayır babacığım, tam elma ile iki yarım elma birbirine eşittir. Ama yarım elmalarda kurt olup olmadığını kolayca görürüm de...»

★

Baba :

— «Tıraş fırçama ne olmuş böyle?»

Çocuk :

— «Bilmem. Dün bisikletimi boyarken sapasağlamdı.»

Siz Olsanız Ne Yapardınız ?

Polis müfettişi Dikson, sanayici Ahmet Fırfır'ın cesedi üzerine eğilerek başındaki yara yerini inceledi.

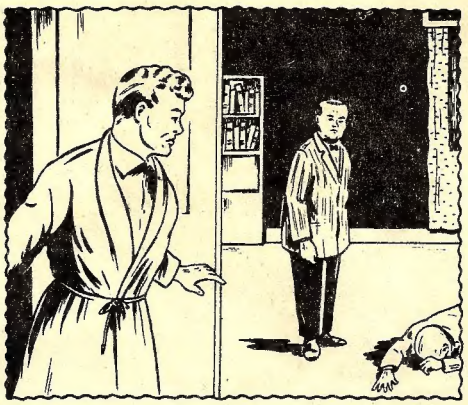

Oğuz şunları anlattı:

— «Yatakta idim. Saat 6,30 ile 7 arası idi. Bir tabanca sesi duydum. Hemen yatağımdan fırlayıp sırtıma ropdöşambrımı geçirdim ve alt kata indim. Ortalık daha ışımamıştı. Kütüphanenin elektriği yanıyordu. Sedat, amcamın baş ucunda idi... Daha doğrusu, yerde yatan cesedinin yanında idi. Ortada hiçbir silâh görmedim.»

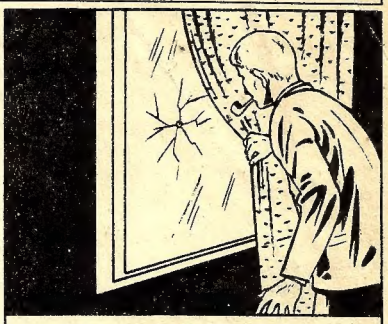

Perdeyle cam, bir kurşunla delinmişti. Katilin dışarıdan ateş ettiğinde şüphe yoktu.

Önce Ahmet Fırfır'ın uşağı Sedat sorguya çekildi. Sedat uzun yıllardanberi sanayicinin hizmetindedir.

Sedat ise şöyle dedi:

— Sabahın sekizi idi. Ahmet Fırfır ile burada idim. Bana günlük talimatını bildiriyordu. Birdenbire bahçeye bakan pencerenin dışında birisinin gölgesini gördüm. Bir silâh sesi duyuldu ve Ahmet Fırfır kanlar içinde yere yuvarlandı. Perde adamın yüzünü görmemi engelliyordu. Ama bir an için güneş yüzüne vurdu ve kendisini tanıdım. Katil Oğuz'du.»

Polis müfettişi Dikson ölüme sebebiyet veren tabancayı bahçede buldu. Tabanca, sanayici Ahmet'in idi. Üzerinde parmak izi yoktu.

Sanayici'nin mirascısı olan yeğeni Oğuz, Sedat'tan sonra sorguya çekildi. Çok sinirli idi.

Polis müfettişi tanıklardan birinin yalan söylediğini anladı. Yalanı söyleyen katil idi. Ama acaba katil kimdi? (Cevabını gelecek hafta bu köşede bulacaksınız.)

BULMACA

Soldan Sağa: 2 — Baca kurumu, 3 — Mareşal bastonu, 4 — Büyüklerimiz (çoğul), 6 — Yurdumuzda telefonda söylenen ilk sözdür, 7 — Hiç yoktan bir şeyi var etme, — 10 Ortaoyunu veya kuklada oyunculardan biri, 11 — Birinci Dünya Savaşı sırasında tarihe geçen şehirlerimizin başında gelir.

Yukarıdan Aşağıya: 1 — Eskiden taştan yapılan kuleli ve yüksek duvarlı küçük kale, 2 — Bir peygamber, 3 — Bir işde veya sanatta kullanılan el aracı, 4 — Trupgillerden şalgama benzeyen bir bitki, 5 — İki yaşındaki palamut, 6 — Dinsel tören, 8 — Karasevda, 9 — Odun, kömür, ot gibi maddelerin yanmasiyle ısı ve ışığın birlikte belirmesi.

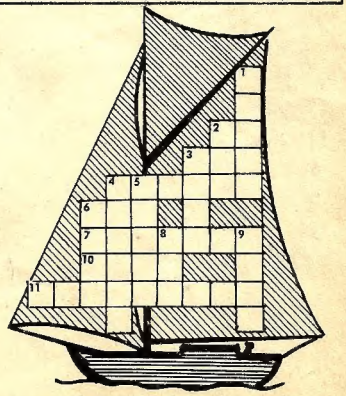

BİRDENBİRE.
AY!..
KİMSİNİZ NESİNİZ SİZ?
BENTLEY! ÇABUK BURAYA GEL. ÇOK ACAİP BİR YARATIK ÇIKTI KARŞIMA... BEYİN DALGALARI İLE KONUŞTU.
ŞAKA MI EDİYORSUN?..
ESTERMİL!.. SESİMİ DUYUYOR MUSUN?
ŞAKANIN YERİ DEĞİL ESTERMİL.
BENTLEY DÖNEMECİ DÖNÜNCE..
KİMSİN?.. ESTERMİL NEREDE?..
YAPMA... EYVAH DONDUM!
ACAİP YARATIK DOKUNUR DOKUNMAZ BENTLEY DONDU...

(Devamı var)